

[Bolvig]

finanslovdebatten, at visse borgerlige partier tilsyneladende lader sig påvirke af disse egoismens talsmænd til at foreslå begrænsninger i den påtænkte u-landsbistand. Jeg håber og tror, at der hos alle andre partier er vilje til at afvise sådanne synspunkter.

Hr. Jørgen Junior omtalte den beklagelige cubanske tilstedeværelse i Afrika og forlangte vor hjælp til Angola stoppet. Hvis den vestlige verden entydigt, som Danmark gjorde, havde støttet befolkningen i den tidligere portugisiske koloni, havde der ikke været hverken cubanske eller sydafrikanske tropper involveret i de voldsomme begivenheder i dette af portugiserne så ødelagte land.

Jeg kan ikke anbefale nogen at stemme for hr. Jørgen Juniors dagsorden, men jeg kan anbefale regeringen at bruge den indflydelse, vi måtte have i Angola, til at give udtryk for vores uvilje og utryghed ved cubanske troppers tilstedeværelse. Det vil være aldeles forkert at indstille hjælp til lande, som pludselig får et os ubehageligt og beklageligt styre. Vi skal hjælpe befolkningerne, ikke deres ofte despotiske herrer, og derfor skal vi også fortsat vise villighed til at yde bistand til ofrene for raceforfølgelse og undertrykkelse i det sydlige Afrika.

Hr. Kjelgaard og andre burde indse, at hvis ikke den vestlige verden klart demonstrerer en solidaritet med de sydafrikanske folk, kan næppe nogen blive overrasket over, at de svigtede retter henvendelse til Sovjet om bistand. En sådan vil blive leveret på de alt for velkendte betingelser.

Honoré (KrF):

Lad mig til indledning takke minister Lise Østergaard for den fyldige og klare redegørelse. Jeg er meget glad for denne redegørelse og for den holdning, den er udtryk for. Der er en enkelt lille ting i ministerens redegørelse, jeg gerne vil fremdrage. Det er omtalen af det, ministeren kalder den private godgørelse, hvor ministeren siger:

»Den private godgørelse er værdifuld, men omfanget vil nødvendigvis være begrænset...«.

Under den sidste forespørgselsdebat om dette emne for 2 år siden rejste jeg spørgsmålet om anvendelsen af de private organisationer, herunder kirkelige organisationer, som kanaler for dansk udviklingsbistand. Sådanne

organisationer er Ydre Missions Selskaberne, Folkekirkens Nødhjælp og mange andre, selvfølgelig ikke som de eneste kanaler, langtfra, men som et lille supplement til de eksisterende statslige organer. Jeg pegede på, at man i andre nordiske lande og i andre europæiske lande anvender sådanne organisationer i langt højere grad, end vi gør herhjemme, og at der var særlige fordele forbundet med at anvende disse organisationer.

Som følge af, at jeg fremdrog dette spørgsmål, blev der fra udenrigsministeriet og udviklingsstyrelsen taget kontakt med disse organisationer og afholdt en konference – jeg tror, det var sidste år – og det, jeg gerne vil spørge ministeren om, er: hvor langt er man kommet i forberedelsen af at inddrage disse organisationer i dansk udviklingsbistand som kanaler for den statslige udviklingsbistand?

Vi havde for 2 år siden en dybtgående principiel debat om udviklingsbistand, og derfor føler jeg ikke selv noget stort behov for at gentage alle de argumenter, vi fremlagde dengang, men grundlæggende forholder det sig sådan, at kristeligt folkeparti mener, at stater i forhold til andre stater er underlagt nogle etiske forpligtelser. Det er ikke blot som enkeltmennesker, vi er underlagt en etisk forpligtelse, det er også på det internationale plan. Denne forpligtelse består i efter evne at hjælpe lande, der er dårligt stillet.

Kristeligt folkeparti mener, at en sådan hjælp til andre lande bør finansieres ved, at vi selv indskrænker vores forbrug, og ikke ved at låne fra omverdenen i håb om, at fremtidige generationer vil være i stand til at afbetale den stigende gæld og stigende rentebyrde. Derfor har kristeligt folkeparti som konsekvens af en etisk holdning til udviklingsbistand, og for at vi på værdig vis kunne hjælpe disse lande, fremlagt en plan om, hvordan Danmark kunne afvikle sit betalingsbalanceunderskud og sin gæld inden for en overskuelig tidshorisont, den såkaldte Øko-plan Q. Vores ønske om en stigende udviklingsbistand går altså hånd i hånd med vores krav til os selv og til folketinget om at påpege veje, hvorved vi selv kan finansiere den, så Danmark fra at være et land, der låner i udlandet, kan blive et land, som kan låne udlandet penge ved at indskrænke sit eget forbrug.

Partiernes holdning til udviklingsbistanden er jo meget forskellig, og kristeligt folkeparti